

Wrightin veljesten unet

Jouko Kivinen

Wrightin veljesten unet

Wrightin
veljesten unet

JOUKO KIVINEN

© 2021 Jouko Kivinen
Kustantaja: Jouko Kivinen, Helsinki
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-7086-10-0

PITKÄKOIPINEN MIES

Olipa yksi mies semmoinen ei mikään niin kovin iso, poika se oli melkein ja poppamiehet olivat sen kironneet niin ettei se osannut koskaan levätä vaan se mies vaelsi pitkin katuja pitkin koivin, varsin pitkin ja ehti kiertää monet kylät niin kuin sen piti

kun se haeskeli vanhoja kaikuja jotka aina karkasivat kun se mies koetti ottaa niitä kiinni ja omiksi. Näet se mies kaipasi jotenkin eikä osannut oikein olla niin että se kulki ja etsi ja tupakoi reikiä ilmaan ja tuumi että jospa joskus vielä muuttuisi kaikki

vaan ei näkynyt sitä kapinaa, muita kulkijoita vain ja siitä miehestä ne näyttivät ihan menninkäisiltä kun se katseli niitä sieltä korkealta koipiensa päältä ja oli ihan niin kuin niillä olisi ollut varjot kaikilla pään päällä sellaiset taivaalta suojaavat ja sen tippumiselta ja siltä mitä sieltä tuli.

Vaikka se siltä vain näytti niin olivat ne outoja aikoja ja vaikka maisema näyttikin nätiltä ja peilaajan unelmalta, oli paljon lasia ja lasitorneja ja terästä ympäriinsä niin mitä se mies niistä, se meni vaan aina meren rantaan ja huuteli siellä kaikenlaista yli aaltojen.

Niin se nytkin istui se mies rannalla penkillä mikä oli jäänyt siihen ihan veden ääreen, vähän risainen kangastuoli se oli sellainen juovikas ja siinä kun se mies istui niin siitä alkoi tuntua että se tuoli sen miehen alla kasvoi partaa ja kun se mies ei voinut jäädä siihen se nousi ja läksi kävelemään

ja päätyi oikein vanhalle ja kuluneelle asemalle joka oli kovasti ruma ja kun se mies siellä katsoi ylös niin se näki miten pulut ja lokit läiskivät sisään ja ulos ja yli kattojen ulapan ja yli rajojen kanssa, varmaan, arvaili se mies ja tunsii olevansa maassa

pitkin koivin mutta maassa, vieraana ja nimeä vailla tietenkin kun se oli joka paikassa aina vasta tullut näkemään miten muut maata tarpoivat tekivät työtä ihan nurkumatta näköjään mitä se mies ihmetteli kun ei se osannut oikein mitään tehdä kun sillä olivat ne koivet sellaiset pitkänlaiset.

No se meni sitten tämä sama mies kun sillä ei ollut rahaa niin nukkumaan yhdelle tontille mikä oli vähän sivussa ja se veti huovan päälle ja näki unta mutta sitten kun se mies heräsi niin oli aikaista ja ympärillä märkää sumua joka tihkui niskaan ja kovin kylmä, apilat tuoksuivat kyllä mutta kylmästi ja koirat kiroilivat aivan nurkilla

silloin se mies nousi ja kääri huopansa ja läksi kahvilaan ja kerjäksi kupillisen ja istui siihen niin ja katseli lasin läpi

naamoja joilla oli lasit ja ne naamat menivät ohi ja melkein samaan suuntaan ja se mies mietti sitä ja taas siitä tuntui niin kuin sen tuoli olisi alkanut työntää haivenia

ja se seurasi lasin läpi miten niillä toisilla uran laidat ylenivät ja miten ne vahtivat toisiaan omista pikku torneistaan ja miten ne harrastivat, piirsivät ja kame-roivat kaikkia niitä muita toisia joita oli siis tosi paljon ja se olikin se niiden työ että ne mittailivat ja katselivat arvioiden tarkkaan

ja asiantuntevina kun tämä mies vaikka pyysi kolikkoa jollain pysäkillä ja silloin horisontit pakenivat niiden silmissä, niillä oli sellaiset röntgensilmät että ne näkivät paljonko oli leluja kyselijällä tai oliko yhtään ja jos ei se sitten keksinyt mitään ne menivät pois

– ajatteli se mies, sekin näet harrasti, ja se kuunteli kun astioita paiskottiin siinä kahvilan keittiössä niin kuin tiiliä yleensä ja se mies katsoi taas ulos sinne missä aivot laskivat ja kertasivat polkujaan ja koettivat lukea mitä oli horisonttiin kirjoitettu

ja sitä mitä väijyi repaleisen äärettömyysrajan tuolla puolen ja ne laskivat ja kertasivat kahvilassa sisälläkin ja baarissa vastapäätä ja ohi pirahtavissa partaisissa autoissa ja siellä merellä jossakin missä sään puremat kädet takertuivat ruoreihin navigoijien piipityksessä ja huminassa

tsikketitsak leikkasivat ohi askeleet ja se mies ajatteli että parempi sentään siellä merelläkin olla kuin kyntää pystyyn seivästettynä ja suru silmissä täällä jossakin kohti lakastuvaa taivaanrajaa, poikki näiden päivien kun lehdet rimpuilivat maassa ja puut ja linnut ilmassa kun tutkijat kokeilivat tuulikojeitaan.

Miehestä sitten tuntui että ne sen ajatukset ne vasta humisivat ja niin se nousi palliltaan ja läksi ulos ja siinä kun se oli tullut ihan siihen oviaukolle ja aurinko oli juuri noussut ja sen säteet iskivät päin niin hetken oli niin kuin olisivat seinät ympäriltä sortuneet ja laonneet kimmeltäväksi lasinmurukedoksi maahan

näet ne olivat joskus sellaisia nämä sen miehen aamut, iloisia, ja kun se siitä iloisena lähti niin ei se heti huomannutkaan miten tulijat käärivät takkeja suojaamaan tuulelta ja miten vakavia kasvoja oli kaikkialla ja paljon touhua ja miten ne kerääntyivät pöytien ympärille hiottuihin huoneisiin ja terasseille luettelemaan virheitään ja laskemaan uusia

vasta kohta se mies edes kuuli, sen miten puheet hurisivat sen ympärillä niin kuin lauma paarmoja ja naamat neuvottelivat melkein juhlovina siitä kuka saisi syödä auringon, kilpailukin oli julistettu ja lähettäjä nostelivat jo pyssyjään ja kukin osallistui yksilönä yksin kaikessa seurassa

yksilöinä niin kuin ne aamubusseissa ja autoissa ja laivoissa kiisivät eteenpäin ankkurit pohjaa etsien. Ja nyt se tuuli toi myös sateen: korkealla ylhäällä maailmanpursi karahti pilvien pohjaan ja leimahti ja siinä se seiso i se mies raesateessa ja ropisi.

Tuli kovasti hämärä ja katu oli merenvihreä lätäkkö, koirat haukkuivat ja aamun iloiset viulistit vaelsivat viluisina talonvieriä aterialla etsien ja täpärästi ohitse ja tsikketsillei kulkivat askeleet ohitse aina vain, mies ajatteli että se oli kuin joku vanha kaiverrus, vähän outo ihmiset jäätäneitä ja heidän yllään kyyhkysia lennossa

vieläkin ylittivät miehet katuja, traagisen tehokkaina, mitään tuhlaamatta, kaikki mitattuna vähimpäänkin ja heidän käsiensä mitan päässä naiset kuolleita eläimiä harteillaan, niillä heidän kapeilla, kalpeilla hartioillaan joiden yllä ohimot hohtivat hopeapölyä kun he tulivat liki ja menivät ohi sylissä katujen jotka olivat sylissä talojen tungoksen,

lapset kierittivät marmoria kivetyksellä, alkoi pudota ohuita sadeepisaroita ja myrsky paini taivaanlaella, kohta vesi tuli ja mies juoksi turvaan porttikäytävään sen suulla styroxinkappale rätisi räystään alla ja se ääni ja juoksun ponnistus sortivat maahan miehen ajatukset niin kuin ponnistus ja harkinta aina jäi kun oli lentäminen

ja se miehen aamu oli jo liukunut kauas ulottumattomiin ja maisema oli kuin tuhatvuotinen kivipiirros, nämä pisarat jotka kuohuivat alas rännejä olivat sataneet nämä tiet yli raunioiden jo silloin kun kiviä vielä katot suojasivat kuten ne nyt suojasivat terästä ja tehtaita joiden uumenissa koneet

koneet öljyisinä, heltymättöminä, piimulta-aivoin laskivat trigonometriaa raukeiden, puutuneiden katseiden alla lepäämättä edes näinä kylminä öinä joina verokset ranteet saapuivat hyväilemään niiden pahkuraisia kylkiä, keskiöinä kun vuoro vaihtui ja sänkiset miehet, naiset lähtivät sätkineen koloistaan yskimään ja räkimään pitkin sinertäviä katuja

ja uni edistyi kuten oli sovittu jo ammuin, pimeiden kabinettien sammioissa hehkuivat tulipäät ja hopeapöly oli valunut naisten kermaisille rinnoille joita miehet kähmivät kunnes he hakivat pihalta panssaroidut vaununsa ja syöksyivät katujen uurteita pitkin räjähtämään spermaansa lyijylaseihin.

Mies seurasi hidastuvaa valoa ja torkahti kohta vasten graniitista sahattuja portaita, havahtui paperin ääneen kun siellä hämärässä hänen takanaan nojasi joku nainen harmahtavat hiukset märkinä sameilla ohimoilla ja sillä naisella oli käsissään sanomalehti ja se nainen repi sitä sanomalehteä ihan pikkuisiksi suikaleiksi

9 789527 086100